

Üks

Üks kuul kuklasse, nagu hukkamisel. Paljude meelest on see kohutavalt vägivaldne surm. Tegelikult ei ole. Vähemasti mitte ohvri jaoks.

9mm kuul siseneb inimese pealuusse ja väljub teiselt poolt 0,0003 sekundiga. See purustab kolju ja ajuolluse nii kiiresti, et närvisüsteem ei jõua valule reageeridagi. Kui kuuli sisenemisnurk on õige, peaks kuul läbistama ajukoore, väikeaju ja isegi talamuse selliselt, et aju funktsioneerimine lakkab ja surm saabub koheselt. Kui kuuli sisenemisnurk on vale, võib ohver ellu jääda, aga tõsise ajukahjustusega. Sisenemishaav ei tohiks olla suurem kui väike viinamari, ent väljumishaav võib olla tennisepalli mõõtu, olenevalt kasutatud kuulist.

Meessoost ohver fotol, mida LAPD* röövide ja mõrvarühma eriüksuse uurija Robert Hunter silmitses, oli surnud kohe. Kuul oli läbistanud pealuu, lõhkunud väikeaju, oimusagara ja otsmikusagara, tekitades surmaga lõppenud ajukahjustuse 0,0003 sekundiga. Vähem kui sekund hiljem lamab mees surnuna maas.

See ei olnud tegelikult Hunteri, vaid hoopis krimiuurijate korrusel töötava detektiiv Terry Radley juhtum, aga juurdluse fotod olid kogemata Hunteri lauale sattunud. Parasjagu siis, kui ta fotot kausta tagasi pistis, helises tema lauatelefon.

„Uurija Hunter, mõrvarühm,“ vastas ta, arvates, et helisetajaks on Radley.

Vaikus.

---

* LAPD – Los Angeles Police Department ehk Los Angelese politseijaoskond. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„Halloo?“

„Kas ma räägin uurija *Robert Hunter*riga?“ Liini teises otsas oli kähe ja rahulik meeshääli.

„Jah, uurija *Robert Hunter* kuuleb. Kuidas saan teid aidata?“ *Hunter* kuulis helistajat välja hingamas.

„Selle selgitame peagi välja, uurija.“

Hunter kortsutas kulmu.

„Te peate mind järgmised kolm minutit äärmiselt hoolikalt kuulama.“

Hunter kõhatas. „Vabandust, ma ei kuulnud teie ni...“

„Jääge vait, kurat võtaks, ja kuulake, uurija,“ sekkus helistaja. Tema hääli oli endiselt rahulik. „See ei ole mingi vestlus.“

Hunter vaikis. LAPD sai igapäevaselt kümneid, vahel sadu segaseid kõnesid – purjus inimesed, narkomaanid, jõuguliikmed, kes tahtsid „karmi“ muljet jätta, selgeltnägijad, inimesed, kes tahtsid teatada valitsuse vandenõust või tulnukate sissetungist, isegi sellised, kes väitsid, et olid näinud kohalikus söögikohas *Elvist*. Aga selle helistaja hääletoonis, selles, kuidas ta rääkis, oli midagi, mis ütles *Hunter*ile, et selle petukõneks pidamine oleks viga. Ta otsustas mänguga kaasa minna.

Hunter paarimees uurija *Carlos Garcia* istus oma laua taga *Hunter* vastas nende väikeses tööruumis politsei ameti peahoone viiendal korrusel Los Angelese kesklinnas. Tema pikavõitu tumepruunid juuksed olid kinnitatud siledasse hobusesabasse. *Garcia* luges midagi arvutiekraanilt, teadmata midagi paarimehe telefonikõnest. Ta oli end lauast eemale lükanud ja sõrmed laisalt kuklal vaheliti põiminud.

Hunter nipsutas sõrmi, et *Garcia* tähelepanu kõita, osutas telefonitorule oma kõrva vastas ja tegi nimetissõrmega ringja liigutuse, andes mõista, et seda kõnet peab jälitama.

Garcia võttis kohe oma lauatelefoni toru ja valis majasisese numbrikoodi, mis ühendas ta kõnejälitamiskeskusega ja vähem

kui viie sekundiga oli pall veerema lükatud. Ta andis sellest Hunterile märku, kes omakorda viitas, et Garcia kuulama hakkaks. Mida too tegigi.

„Oletan, et teie laual on arvuti, uurija,“ ütles helistaja. „Ja et see arvuti on ühendatud internetiga?“

„Jah.“

Ebamugav paus.

„Hästi. Trükkige nüüd aadressiribale aadress, mille ma teile ütlen ... Olete valmis?“

Hunter kõhkles.

„Uskuge mind, uurija, te tahate seda näha.“

Hunter kummardus klaviatuuri kohale ja avas oma veebi-brauseri. Garcia tegi sama.

„Nii, olen valmis,“ vastas Hunter rahulikult.

Helistaja ütles talle internetiaadressi, mis koosnes ainult numbritest ja punktidest, mitte tähtedest.

Hunter ja Garcia trükkisid jada oma arvutites aadressiribale ja vajutasid „enter.“ Arvutiekraanid värelesid paar korda, kuni veebileht alla laadis.

Mõlemad uurijad kangestusid, ruumis tekkis sünge vaikus.

Helistaja turtsatas naerma. „Noh, nüüd kuulate mind vist küll hoolega.“

Kaks

FBI peamaja asub Washingtonis aadressil Pennsylvania Avenue 935, paari tänava kaugusel Valgest Majast ja otse justiits-ministeeriumi vastas. Lisaks peamajale on FBI-l harukontoreid kõigis viiekümnes osariigis. Enamikele harukontoritele allub ka hulk satelliitharusid ehk „kohalikke agentuure.“

Los Angelese kontor Wilshire Boulevardil on üks FBI suuremaid harukontoreid kogu riigis. Selle alluvusse kuulub kümme kohalikku agentuuri. See on ka üks vähestest, millel on oma küberkuritegude uurimise osakond.

FBI küberkuritegude osakonna prioriteediks on uurida arvutikuritegusid, sealhulgas küberterrorism, võrku häkkimised, seksuaalkuriteod internetis ja suuremad küberpettused. Ameerika Ühendriikides on kõigest viimase viie aastaga küberkuritegude arv kasvanud kümnekordseks. Valitsusele ja selle võrkudele korraldatakse iga päev rohkem kui miljard rünnakut, mis on pärit erinevatest allikatest maailma eri paigust.

2011. aastal esitati senati kaubandus-, teadus- ja transpordikomisjonile raport, milles pakuti siseriikliku küberkuritegevuse ebaseaduslikuks tuluks umbkaudu 800 miljonit dollarit aastas, mis teeb sellest kõige tulusama illegaalse äri USA-s, ületades koguni uimastikaubandust.

Tuhanded FBI spetsiaalsed arvutiprogrammid, mille kohta kasutatakse ka sõnu „veebirobotid“ või „veebiämblikud,“ otsivad pidevalt internetist kõike kahtlast seoses arvutikuritegudega Ameerika Ühendriikides ja välismaal. See on meeletu töö ja FBI teab, et see, mida nende programmid leiavad, on pelgalt piisk küberkuritegude ookeanis. Iga avastatud ohu kohta jääb tuhandeid leidmata. Ja sel põhjusel ei leidnud tolle septembrikuu lõpu sügishommikul ükski FBI otsingumootor seda veebilehekülge, mida uurija Hunter ja tema paarimees politsei peamajas arvutiekraanidelt nägid.

Kolm

Hunter ja Garcia vaatasid ainiti oma arvutiekraane, üritades irreaalsetest kujutistest sotti saada. Nad nägid suurt läbipaistvat ristkülikukujulist kasti. See tundus olevat klaasist, aga võis olla ka pleksiklaas või mingi sarnane materjal. Hunter oletas, et see oli umbes poolteist meetrit lai ja vähemalt 1,8 meetrit pikk. Kast oli pealt lahtine – kaant ei olnud – ja tundus olevat isetehtud. Nelja seina hoidsid koos metallist raamid ja tihke valge hermeetiline aine. Kogu see asjandus meenutas armeeritud dušikabiini. Kastis oli kaks umbes kümnesentimeetrise läbimõõduga metallist toru, üks paremal ja teine vasakul, kerkides põrandast üles ja üle kasti serva. Torudes olid augud, kõige laiemad neist läbimõõdult tavalise pliiatsi mõõtu. Ent Hunterile tegi muret kaks asja. Esimene neist oli see, et kujutis näis tulevat *live*'is. Teine oli see, mis oli kasti keskel, täpselt metalltorude vahel.

Seal istus tugeval metallist toolil valgenahaline mees, kes tundus olevat kahekümnendates eluaastates. Tema juuksed olid helepruunid ja lühikesed. Ainsa riidetükina olid tal jalas triibulised bokserid. Ta oli tüse, ümara näo, paksude põskede ja lihavate käsivartega. Ta higistas tugevasti ja ehkki ta ei olnud vigastatud, polnud mingit kahtlust selles, mida väljendas tema näoilme – ülim hirm. Tema silmad olid pärani ja ta hingas vaevaliselt läbi suhu topitud riidest tropi. Hunter sai tema kõhu kiire üles-alla liikumise järgi aru, et mees üritab õhku ahmida. Mees värises ja vaatas ringi nagu segaduses ja ehmunud hiir.

Kujutis oli rohekas, mis viitas sellele, et kaamera kasutab öörežiimi ja -objektiivvi. See mees, kes iganes ta oli, istus pimedas ruumis.

„On see päriselt?“ sosistas Garcia Hunterile, kattes mikrofonu kinni.

Hunter kehtas õlgu, pööramata pilku ekraanilt.

Ja nagu märguande peale katkestas helistaja vaikuse. „Kui te arutlete, kas see on *live*'is, siis lubage ma näitan teile.“

Kaamera keeras paremale tühja kiviseina poole, kus oli tavaline ümmargune seinakell. See näitas 14.57. Hunter ja Garcia vaatasid mõlemad oma käekella – 14.57. Kaamera pöördus seejärel alla ajalehe peale, mis oli pandud seina äärde, näidates seejärel selgemini esilehekülge ja kuupäeva. See oli täna hommikune LA Times.

„Olete rahul?“ Helistaja turtsatas naerma.

Kaamera liikus tagasi kassis istuva mehe peale. Mehe nina tilkus ja pisarad voolasid mööda nägu alla.

„Kast, mida te ekraanil näete, on valmistatud karastatud klaasist, millest ka kuul läbi ei tungi,“ selgitas helistaja kõhedust tekitaval häälel. „Uksel on väga kindel lukustusmehhanism, hermeetilise tihendiga. See avaneb ainult väljastpoolt. Lühidalt öeldes on see mees, keda te ekraanil näete, kassis löksus. Sealt ei ole võimalik välja saada.“

Hirmunud mees vaatas otse kaamerasse. Hunter vajutas kiiresti klaviatuuril klahvile „Print Screen,“ kopeerides kuvatõmmise automaatselt lõikelauale. Tal oli nüüd loodetavasti olemas mehe näost pilt, mis aitab teda tuvastada.

„Niisiis, põhjus, miks ma teile helistan, uurija, on see, et ma vajan teie abi.“

Mees ekraanil hakkas raskelt hingeldama. Tema keha kattis üleni hirmuhigi. Tal hakkas tekkima paanikahoog.

„Olgu-olgu, rahulikult,“ vastas Hunter, veendudes, et hääle oleks rahulik, ent autoriteetne. „Õelge, kuidas ma teid aidata saan.“

Vaikus.

Hunter teadis, et helistaja on veel liinil. „Teen teie abistamiseks kõik, mida suudan. Õelge ainult, kuidas.“

„Noh ...“ vastas helistaja. „Te saate otsustada, kuidas ta sureb.“

Neli

Hunter ja Garcia vahetasid ebamugavust tundes pilke. Garcia ei kuulanud enam ja valis majasise numbri, et uuesti kõnekeskusega ühendust võtta.

„Palun öelge, et te olete selle jätise asukoha avastanud,“ ütles ta, kui kõnele vastati.

„Veel mitte, uurija,“ vastas naisehäääl. „Meil on vaja veel umbes minutit. Hoidke ta liinil.“

„Ta ei taha enam rääkida.“

„Me oleme lähedal, aga meil on vaja veel natuke aega.“

„Raisk!“ Garcia raputas Hunteri suunas pead ja andis paari-mehele märku, et ta helistajat liinil hoiaks. „Andke teada kohe, kui midagi selgub.“ Ta lõpetas kõne ja asus uuesti Hunteri kõnet kuulama.

„Tuli või vesi, uurija?“ küsis helistaja.

Hunter kortsutas kulmu. „Mis asja?“

„Tuli või vesi?“ kordas helistaja lõbustatud häälel. „Klaaskastis olevad torud, mida te ekraanil näete, sülgavad kas tuld või täidavad kasti veega.“

Hunteri süda jättis löögi vahele.

„Valige, uurija Hunter. Kas te tahate näha teda suuremas tule või vee läbi? Kas uputame ta või põletame elusast peast?“ See ei tundunud olevat nali.

Garcia niheles oma kohal.

„Pidage nüüd,“ ütles Hunter, üritades kõnelda rahulikult häälel. „Te ei pea seda tegema.“

„Tean, et ei pea, aga ma tahan. See peaks olema täitsa lõbus või mida teie arvate?“ Helistaja häääl oli nii ükskõikne, et see oli hüpnootiseeriv.

„Eluga, eluga,“ ärgitas Garcia läbi hammaste, põrnitsedes oma telefonil tulukesi. Kõnekeskus ei olnud veel tagasi helistanud.

„Valige, uurija,“ kamandas helistaja. „Tahan, et *teie* otsustaksite, kuidas ta sureb.“

Hunter vaikis endiselt.

„Soovitati teil valiku teha, uurija, sest ma luban, et alternatiiv on palju hullem.“

„Te teate, et ma ei saa seda otsust teha ...“

„VALIGE,“ karjus helistaja telefoni.

„Olgu.“ Hunteri hääled jäi rahulikuks. „Ma ei vali kumbagi.“

„See ei ole võimalik.“

„Jah, on küll. Räägime sellest natuke.“

Helistaja naeris vihaselt. „Parem mitte. Rääkimise aeg on möödas. Nüüd on aeg otsustada, uurija. Kui ei vali teie ... valin mina. Ta sureb igal juhul.“

Garcia lauatelefonil hakkas vilkuma punane tuluks. Ta lülitus kähku sissetulevale kõnele. „Õelge, et leidsite ta üles.“

„Jah, uurija.“ Naise hääles oli elevus. „Ta on ...“ Naine vaikis korraks. „Mida see tähendab?“

„Mis on?“ küsis Garcia. „Kus ta on?“

„Mis, kurat, siin toimub?“ kuulis Garcia naista ütlemas, aga teadis, et naine ei räägi temaga. Ta kuulis liini teisel pool veel sosistamist. Midagi oli valesti.

„Rääkige minuga keegi.“ Garcia hääled kerkis umbes pool oktavit.

„Sellest pole abi, uurija,“ vastas naine viimaks. „Arvasime, et oleme ta Norwalkist leidnud, aga järsku hüppas signaal Temple Citysse, siis El Montesse ja nüüd näitab, et kõne tuleb Long Beachist. Ta suunab signaali iga viie sekundi järel ümber. Me ei suudaks tema asukohta leida ka siis, kui teda tund aega telefoni otsas hoiame.“ Naine pidas hetke vahet. „Signaal liikus äsja Hollywoodi. Vabandust, uurija. See tüüp teab, mida teeb.“

„Kuradi kurat!“ Garcia ühines uuesti Hunteri kõnega ja raputas pead. „Ta põrgatab signaali,“ sosistas ta. „Me ei saa tema asukohta kindlaks määrata.“

Hunter sulges silmad. „Miks te seda teete?“ küsis ta helistajalt.

„Tahan ja teen,“ vastas helistaja. „Teil on kolm sekundit aega oma valik teha, uurija Hunter. Tuli või vesi? Visake kulli ja kirja, kui vaja. Küsige paarimehelt. Tean, et ta kuulab pealt.“

Garcia vaikis.

„Pidage,“ ütles Hunter. „Kuidas ma saan selle otsuse teha, kui ei tea, kes ta on või miks te ta sellesse kasti pistsite? Rääkige minuga. Öelge, milles asi.“

Helistaja naeris taas. „Selle peate ise välja uurima, uurija. Kaks sekundit.“

„Ärge tehke seda. Võime teineteist aidata.“

Garcia pilk oli nüüd arvutiekraani asemel Hunteri peal.

„Üks sekund, uurija.“

„Kuulge, rääkige minuga,“ kordas Hunter. „Küllap leiame mingi lahenduse. Midagi mõistlikumat, kui see siin.“

Garcia hoidis hinge kinni.

„Lahendus on kas tuli või vesi, uurija. Aga aeg on läbi nagunii. Kumb siis jääb?“

„Kuulge, me saame kuidagi teisiti ...“

KOPP, KOPP, KOPP.

See heli lahvas Hunteri ja Garcia telefonitorudes nii valjusti, et mõlema pea nõksatas, nagu oleks neile kõrvakiil antud. Tundus, et helistaja tagus oma toruga kolm korda vastu mingit puidust pinda, et nad talle keskenduksid.

„Te ei kuula vist mind, uurija Hunter. Rääkimise aeg on läbi. Tahan teilt praegu kuulda ainult ühte sõna, *tuli* või *vesi*. Mitte midagi muud.“

Hunter vaikis.

„Ise teate. Kui teie ei taha valida, valin mina. Ja ma valin tu...“

„Vesi,“ ütles Hunter kindlalt. „Ma valin vee.“

Helistaja vaikus ja naeris lõbustatult. „Teate, mis, uurija? Ma teadsin, et te valite vee.“

Hunter ei öelnud midagi.

„See oli ju tegelikult teada. Kui te teile antud valikuvariante kaalusite, tundus uppumissurm vähem kohutav, inimlikum, mitte nii piinarikas ja kiirem kui elusana põlemine, eks ole? Aga kas te olete kedagi uppumas näinud, uurija?“

Vaikus.

„Kas te olete näinud meeleheidet inimese silmis, kui ta hoiab hinge kinni nii kaua, kui suudab, teades, et surm ümbritseb teda ja läheneb kiiresti?“

Hunter tõmbas käega läbi lühikeste juuste.

„Kas te olete näinud, kuidas uppuja vaatab hullunult ringi, segaduses, otsides imet, mida ei ole? Imet, mida ei tule?“

Ikka vaikus.

„Kas te olete näinud, kuidas keha tõmbleb, nagu antaks sellele elektrilööke, kui inimene viimaks lootusest lahti laseb ja hingab sisse esimese suutäie vett? Kuidas tema silmad pealuust peaaegu välja tungivad, kui vesi kopsudesse tungib ja ta aeglaselt lämbuma hakkab?“ Helistaja hingas raskelt välja. „Kas teate, et uppudes pole võimalik silmi kinni hoida? See on automaatne reaktsioon, kui inimese aju on hapnikupuuduses.“

Garcia pilk naasis ekraanile.

Helistaja naeris veel korra. Seekord oli tegemist rahuliku itsitamisega. „Jätkake vaatamist, uurija. Etendus alles algab.“

Kõne lõpetati.

Viis

Järsku hakkas klaasist kastis olevatest torudest uskumatu kiirusega vett purskama. Tooli külge seotud mehe jaoks oli see ootamatu ja hirm pani kogu tema keha tugevasti tõmblema. Silmad läksid meeleheitest suureks, kui ta taipas, mis toimub. Ehkki tal oli tropp suus, hakkas ta metsikult karjuma, ent Hunter ja Garcia ei kuulnud heli.

„Issand jumal,“ ütles Garcia, surudes rusikas käe suule. „Ta ei ajanud jama. Ta teebki seda. Ta uputab selle mehe ära, kurat võtaks.“

Mees rapsis ja rabeles hullunult, ent köidikud ei lõtvunud sentimeetritki. Ta ei suutnud end vabastada mitte mingil moel. Tool oli põranda külge kruvitud.

„See on hullumeelsus,“ ütles Garcia.

Hunter oli liikumatu, isegi silmad ei pilkunud, kui ta arvutiekraani põrnitses. Ta teadis, et nad ei saa siit mitte midagi teha – võib-olla ainult asitõendeid koguda. „Kas me saame seda kuidagi salvestada?“ küsis ta.

Garcia kehitas õlgu. „Ma ei tea. Ei usu.“

Hunter võttis taas telefoni ja helistas LAPD kõnekeskusse.

„Ühendage mind arvutikuritegude üksusega, kohe. Asjaga on kiire.“

Kaks sekundit hiljem kuulis ta kutsuvat tooni. Neli sekundit pärast seda vastas baritonhäääl.

„Dennis Baxter, LAPD arvutikuritegude üksus.“

„Dennis, uurija Hunter mõrvarühma eriuksusest siin.“

„Tere, uurija, kuidas saan abiks olla?“

„Ütle, kas ma saan kuidagi salvestada otseülekanne, mida ma praegu oma arvutist vaatan?“

Baxter naeris. „Vau, kas see naine on nii seksikas?“

„Saan või ei, Dennis?“

Hunteri hääletoon võttis Baxteri kohe tõsiseks.

„Siis mitte, kui teie arvutisse ei ole mõnda ekraani salvestamise tarkvara installitud,“ vastas ta.

„Kas mul on on?“

„LAPD kontoriarvutis? Üldiselt mitte. Võite selle kohta taotluse esitada ja IT-osakond installib selle teile paari päeva jooksul.“

„Sellest pole abi. Mul on vaja salvestada seda, mida ma praegu ekraanil näen.“

Hetkeline vaikus.

„Noh, ma saan seda siit teha,“ vastas Baxter. „Kui te vaatate midagi internetis *live*'is, öelge mulle lihtsalt veebiaadress. Saan logida samale veebilehele ja selle teie eest salvestada. Kuidas tundub?“

„Piisab. Proovime.“ Hunter lugus Baxterile ette numbrid, mille helistaja oli talle mõned minutid tagasi öelnud.

„IP-aadress?“ küsis Baxter.

„Jah. Kas neid ei saa mitte jälitada?“ küsis Hunter vastu.

„Jah. See ongi nende põhiline mõte. Need on nagu numbri-märk kõikidel netiga seotud arvutitel. Saan selle abil teile öelda tolle arvuti täpse asukohta.“

Hunter kortsutas kulmu. Kas helistaja võis teha nii rumala vea?

„Kas hakkab jälitama?“ küsis Baxter.

„Jah.“

„Hästi. Võtan ühendust kohe, kui midagi teada saan.“ Baxter lõpetas kõne.

Vesi kerkis juba mehe pihani. Hunter arvutas, et selles tempos on mees täielikult vee all pooleteise või kahe minuti pärast.

„Kas kõnejälituskeskus ütles, et nad ei saa kõne asukohta kindlaks teha?“ küsis Hunter Garcialt.

„Jah. Ta põrgatas signaali linnas sinna-sinna.“

Vesi jõudis mehe kõhuni. Ta üritas ikka end vabaks rabelda, aga jõud hakkas raugema. Mees värises nüüd veel rohkem. Hunter oletas, et selle põhjuseks on talitsematu hirm ja vee temperatuur.

Hunteril ja Garcial polnud midagi rohkem öelda, nii et nad olid kõhedalt vait, vaadates, kuidas arvutiekraanil surm vähehaaval mehe ümber kerkib.

Hunteri lauatelefon helises.

„Uuri ja, kas see toimub päriselt?“ küsis Dennis Baxter.

„Hetkel pole mul põhjust muud uskuda. Kas sa salvestad seda?“

„Jah, salvestan.“

„Oled asukoha osas edusamme teinud?“

„Veel mitte. See võib veidi aega võtta.“

„Helista, kui midagi tead.“

„Jah.“

Vesi kerkis mehe rinnani ja kaamera suumis aeglaselt tema näole. Mees nuttis. Pilgus polnud enam lootust. Ta hakkas alla andma.

„Ma vist ei suuda seda vaadata,“ ütles Garcia, tuli oma laua tagant ära ja hakkas edasi-tagasi tammuma.

Vesi ulatus nüüd mehele õlgadeni. Minuti pärast on see üle nina ja surm saabub järgmise hingetõmbega. Ta sulges silmad ja ootas. Rohkem ta rabelda ei üritanud.

Vesi jõudis lõua alla ja siis, täiesti ootamatult, peatus. Torudest ei tulnud enam tilkagi.

„Mida põrgut?“ Hunter ja Garcia vaatasid korraks teineteise poole ja siis uuesti ekraani. Mõlema näol oli üllatus.

„See oli nali, pagan võtaks,“ ütles Garcia Hunteri juurde tulles. Tema näol oli närviline naeratus. „Mingi napakas narrib meid.“

Hunter polnud sellest nii kindel.

Sama hetkel helises tema lauatelefon taas.